

KONYÁRI MÓNIKA

Téli reggel

Ahogy a nap a városra ömlik,
ma mézzel oltott vérnarancs.
Háztetők nyögnek álmos kéjjel
az olvadó arany-súly alatt.
Résnyi redőnypillák mögül
csordul a szoba sötétje,
ébredő reggelbe csókol,
s elmerül az utca-fénybe.
Egy függöny ledéren libben,
táncába jeges szél szeret,
s lamella-kottát rajzolnak falamra
a nyújtózó ablakszemek.

Hajszál-zsinóron még megtart az álom,
a valóság fölött egyensúlyozok,
lepedő-ráncon bukdácsol egy sóhaj,
mint a betűk, egy gyűrött noteszlapon.
Még hozzám simul, becézget
a szerelmes-lágy paplanmeleg,
még lebegek hullámodon,
mint átsejlő fényben a könnyű porszemek.
De buborékvilágom lassan józan-szürkébe szédül,
csak a horizont lángoló bársony;
varázslat, engesztelésül.